

Følge, at Laanerne til enhver Tid maa være forberedte paa ud over de 2 pCt., som udrædes ved Laanenes Stiftelse, at komme til at yde endog indtil 8 pCt. Hvis mine Betragtninger ere rigtige, synes jeg nok, det kunde blive noget betænkeligt at gaa ind paa dem. Jeg saa meget hellere, at Indskuddet var noget højere, at man allerede paa et tidligere Standpunkt begyndte at danne et større Reserve- og Amortisationsfond ved et større Indstud end de 2 pCt. hellere end at der en Gang, ubestemt naar, kan komme Efterkrav, som kunde blive meget generende for Laantagerne. For øvrigt synes jeg ogsaa, at naar det i § 1, o. er bestemt, „at Medlemmerne med de af dem pantsatte Ejendomme ere solidarisk ansvarlige over for Ejerne af Foreningens Kasseobligationer og til Fyldestgørelse af dette Ansvar pligtige i fornødent Fald at yde saadanne ekstraordinære Bidrag til Reserve- og Amortisationsfonden, som nærmere fastsættes i Statutterne“, saa ligger der en Betryggelse i, at naar der ikke er den tilstrækkelige Sikkerhed for Kasseobligationerne, ere Medlemmerne efter Statutterne forpligtede til at give ekstraordinære Bidrag; rigtignok er der ikke deri sagt, at de absolut skulle gaa til 10 pCt. af den løbende Obligationsskuld.

Jeg finder altsaa, at Lovforslaget er fremlagt i en Form, som man kunde ønske med endelte Ændringer at vedtage. Jeg anbefaler, at Forslaget nyder Fremme, jeg tror, der er stor Trang til en saadan Lov, og jeg vilde ønske, at den Sag kunde fremmes i indværende Samling.

Breinholt-Bandborg: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Jeg skal ikke beskæftige mig med Einzelheder, men naar jeg har bedt om Ordet, er det nærmest for at konstatere min Stilling over for det foreliggende Lovforslag. Min Stilling er da ganske overensstemmende med den, jeg indtog til den samme Sag, da den forhandlede udsørlig her i Samlingen 1892—93. Dersom det ikke var et saa ubilligt Forlangende at stille til ærede Medlemmer, at de skulde gaa tilbage til dette Lars Forhandlinger om denne Sag og gennemlæse dem, vilde jeg kunne indskrænke mig til en Henvisning til mine udsørlige Udtalelser den Gang, men da jeg ikke kan tro, at ret mange vilde lade sig friste til en saadan Handling, nødes jeg til, særlig ogsaa af Hensyn til de mange, siden den Tid tilkomne Medlemmer, dog kortelig at betegne min Opfattelse, der da udmunder i, at jeg nærer stor Tvivl om det heldige i, at dette Lovforslag, navnlig i dets nuværende Stif-

felse, bliver ophøjet til Lov. Det forekommer mig nemlig, at der her savnes det egentlige, det uundværlige Grundlag for enhver Kreditforening, nemlig den betryggende Pantestikkerhed for de ydede Laan. Thi hvad er egentlig Motivet til Ønskerne om denne Kreditforenings Oprettelse i det hele taget, selvfølgelig ganske bortset fra de i Foreningens Startning og dens fremtidige Ledelse interesserede Personer? De kunne have ganske andre Motiver, men hvad er ellers Motivet? Naar man ser ganske roligt og nøgternt paa Sagen, tror jeg, at man vil finde, at dens egentlige Kerne bestaar i, at man i dette Forslag vil give en vis Art af EjendommeUdgang til højere, endog betydelig højere Laan, end de nu kunne saa i nogen af de bestaaende Kreditforeninger, ja overhovedet i nogen som helst Kreditinstitution. Man maa jo vel huske paa, at her er Forholdet ikke saaledes, som da man i sin Tid oprettede Husmands-Kreditforeninger, da det gjaldt Ejendomme, hvis Indhavere i Virkeligheden vare i stort Maal afstaaerne fra overhovedet at kunne blive Medlemmer af en Kreditforening. Her er det jo slet ikke Tilfældet. De paagældende Ejendomme staaar det ganske aabent at optage Laan i Kreditforeninger, vel at mærke under ganske de samme Betingelser som alle andre. Men det er netop det, man ikke vil. Man vil have Laan paa andre Betingelser, kort sagt, man vil have højere Laan med mindre Pantestikkerhed. Det er, saa vidt jeg kan skønne, Kernen i hele Sagen. Om det nu overhovedet er muligt at oprette en Institution, hvor der kan, mod blot nogenlunde betryggende Sikkerhed, gives højere Laan i visse Arter af Ejendomme, end de hidtil have kunnet saa i nogen som helst bestaaende Institution, det forekommer mig at være en Opgave, som er meget vanskelig at løse. Jeg tror, at Løsningen af denne Opgave ret snart vil frembise store Misligheder og i en senere Fremtid frembyde ikke saa Fæjer.

Jeg skal — som jeg begyndte med at sige — ikke forbyde mig i Einzelheder, men jeg maa dog ganske kortelig begrunde, hvilke Fæjer jeg tror der kan være til Stede. Ved Sagens Behandling i 1892—93 paaviste jeg, og andre med mig — jeg skal der særlig fremhæve vor for tidlig afdøde Kollega Thomas Nielsen — flere Eksempler paa, hvorledes en til en Ejendom tilfældig kuyttet personlig Virksomhed ganske kunde forvinde, selv om den var meget storartet endda, og efter Aaringers Forløb kunde saa Ejendommen staa og kun frembyde den Pantestikkerhed, som var i selve Ejendommen og vilde have været til Stede der under